

Arrest

nr. 154 796 van 19 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 maart 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die *loco* advocaat N. JOUNDI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 maart 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 maart 2015.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

De verzoekende partij voert voorts de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan, daar de bestreden beslissing geen enkel rekening zou houden met het gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM van de verzoekende partij. De verwerende partij zou op de hoogte zijn van haar relatie met mevrouw H.H., waarmee de verzoekende partij al 3 jaar een relatie heeft en met wie zij een verklaring tot wettelijke samenwoning heeft ingediend op 18 november 2014. De Raad stelt vast dat deze kritiek feitelijke grondslag mist. De bestreden beslissing motiveert immers expliciet over het gezins- en familieleven van de verzoekende partij: “Bovendien, de intentie om te huwen of wettelijke samen te wonen, geeft hem geen automatisch recht op verblijf.” De verzoekende partij kan dan ook niet louter voorhouden dat de bestreden beslissing nergens rekening houdt met het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij. Evenmin kan vol worden gehouden dat deze motivering een negatie van deze elementen behelst. Derhalve dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet aantoonde met voormelde kritiek, waarmee zij duidelijk een andere mening is toegedaan dan de motivering uit de bestreden beslissing, dat er een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorhanden is.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven of gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu blijft de verzoekende partij in gebreke om concrete hinderpalen aan te voeren die het uitbouwen of verderzetten van haar gezinsleven dermate bemoeilijken om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Ze beperkt zich tot het beschrijven van haar gezinsleven (zie hierboven) dat niet ter discussie staat en het uiten van een wens om te huwen; de partner van de verzoekende partij zou de Belgische nationaliteit bezitten en diens sociale en familieleven zou zich in België bevinden waardoor het onmogelijk zou zijn om haar familieleven elders verder te zetten. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met dit betoog geen hinderpalen aantoonde die het de verzoekende partij onmogelijk zou maken een gezinsleven samen met haar partner in de toekomst elders verder te zetten. Ze beperkt zich, naast het beschrijven van haar familieleven, tot het opwerpen van de loutere bewering dat de partner van de verzoekende partij niet elders haar familieleven kan verderzetten, zonder enig begin van bewijs. Met deze bewering maakt de verzoekende partij echter geen hinderpalen aannemelijk. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening

van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen elementen aan. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het verdere en overige betoog van de verzoekende partij kan geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk."

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 17 augustus 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 22 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP stelt dat de in de bestreden beslissing opgenomen zin "Bovendien, de intentie om te huwen of wettelijk samen te wonen, geeft hem geen automatisch recht op verblijf" niet voldoet aan de motiveringsplicht, zeker niet in het licht van artikel 74/13 Vw. en artikel 8 van het EVRM. VzP heeft een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen terwijl zij de nodige stappen heeft ondernomen om te voldoen aan de formaliteiten van wettelijke samenwoning met het oog op gezinshereniging. VzP hekelt vervolgens de in de beschikking opgenomen redenering dat geen concrete hinderpalen werden aangevoerd. VzP stelt zich ervan bewust te zijn dat in het kader van een annulatieberoep geen nieuwe elementen kunnen worden aangebracht, maar merkt op dat de motivering in de beschikking een a posteriori motivering uitmaakt die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing. De proportionaliteitstoets van artikel 8 van het EVRM blijkt niet uit de bestreden beslissing; de Raad heeft zijn toezichtsbevoegdheid op dit punt aldus overschreden."

2.4. In de mate dat de verzoekende partij ter terechtzitting kritiek uit op de vaststelling uit de beschikking van 30 juli 2015 aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing in de eerste plaats een motivering bevat aangaande het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Er werd in het bestreden bevel immers gesteld dat *"bovendien, de intentie om te huwen of wettelijk samen te wonen, geeft hem geen automatisch recht op verblijf"*. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift ertoe te stellen dat *"er nergens rekening wordt gehouden met zijn privé en/ of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM"*, *"er een aanvraag werd ingediend voor een wettelijke samenwoning"*, dat *"een negatie van deze elementen [...] een schending uit[maakt] van bovengenoemde bepalingen"* en dat *"[niet] blijkt (...) dat verweerder de persoonlijke situatie van verzoeker heeft onderzocht bij het nemen van de bestreden beslissing"*. De Raad wijst erop dat hij in voornoemde beschikking diende vast te stellen dat - in het kader van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet - voornoemde kritiek uit het verzoekschrift feitelijke grondslag mist, nu er wel degelijk gemotiveerd wordt omtrent het gezins- en familieleven van de verzoekende partij en niet kan worden volgehouden aan de hand van de geuite kritiek dat deze motivering een negatie van de aangehaalde elementen betreffende het gezins- en privéleven behelst of dat er nergens rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij.

Eveneens diende de Raad in het kader van de aangevoerde grieven ten aanzien van artikel 8 van het EVRM vast te stellen dat de verzoekende partij zich beperkte in het verzoekschrift tot het beschrijven van een gezins- en familieleven en geen concrete hinderpalen heeft aangetoond. Dit onderzoek in de zin van artikel 8 van het EVRM betreft derhalve geen *a posteriori* motivering. De Raad stelde immers in voornoemde beschikking vooreerst vast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij bij het nemen van de bestreden beslissing in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Daarnaast stelde de Raad vast dat de verzoekende partij met haar kritiek evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM aantoonde. Zodoende is er geen sprake van dat de Raad een onregelmatigheid in de bestreden beslissing zou herstellen nu gelet op bovenstaande bespreking blijkt dat de bestreden beslissing een motief aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij bevat, de Raad in de beschikking de aangevoerde grieven hieromtrent niet gegrond bevond en dat de verzoekende partij ter terechtzitting geen afbreuk doet aan de vaststellingen uit de beschikking. Ter terechtzitting gaat de verzoekende partij derhalve voorbij aan de vaststellingen uit de beschikking van 30 juli 2015 en de motieven van de bestreden beslissing, en toont zij – zoals blijkt uit bovenstaande bespreking – niet aan dat de Raad zich in de plaats stelt van de gemachtigde.

De bestreden beslissing verhindert de verzoekende partij ook geenszins om, indien zij van oordeel is dat haar gezinsleven enkel in België mogelijk is of er ernstige hinderpalen bestaan die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet, een gemotiveerd verzoek te richten tot het bestuur waarbij uitstel van de uitvoering van de bestreden beslissing wordt gevraagd en eventueel een verblijfsaanvraag in te dienen.

2.5. Voor zover de verzoekende partij op 17 augustus 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting enerzijds volhardt in de ontwikkelde argumenten uit het verzoekschrift door ze gedeeltelijk te herhalen, en anderzijds de motieven van de beschikking en de bestreden beslissing ontkent, merkt de Raad op dat zij zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 30 juli 2015. Derhalve maakt de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET